

Forespørgerne til denne forespørgsel tager Institutets grundige og veldokumenterede kritik meget alvorligt. Det er en af Institutets væsentligste opgaver at rådgive regeringen om menneskeretlige forhold, således at Danmark ikke kan kritiseres for at krænke de internationale konventioner.

Nogle vil måske spørge: Er det ikke ligegyldigt med de her konventioner? Nej, de er ikke ligegyldige, for Danmark har underskrevet dem, og nej, de er ikke ligegyldige, de er nemlig både Knuds og Muhammeds eneste garant mod overgreb fra statens side. De sikrer, at alle mennesker har nogle grundlæggende rettigheder, som ingen kan træde under føde.

Der er derfor tre vigtige grunde til at tage Institutets kritik alvorligt:

For det første er Danmark med til at underminere den internationale retsorden. Hvis der kan sås tvivl om, hvorvidt Danmark overholder menneskerettighederne, bidrager vi til at underminere kravet om, at andre lande skal overholde disse, og dermed er der ikke længere en international retsorden. Danmark går i krig for at beskytte menneskerettighederne, men kritiseres for ikke selv at overholde dem.

For det andet skader det Danmarks omdømme at blive kendt som et land, der kritiseres for at krænke menneskerettighederne.

For det tredje, og det er det vigtigste: Det her handler om mennesker, om mennesker og familier, der gøres uret, om familier, der er gjort uret.

Institutets kritik står ikke alene.

I de seneste år har en række internationale organer kritiseret Danmarks udlændingelovgivning. Det gælder f.eks. Europarådets menneskerettighedskommissær, FN's flygtningeorganisation, FN's Komité for Økonomiske, Sociale og Kulturelle Rettigheder samt FN's Menneskerettighedskomité.

Kl. 9.05

Hver gang har regeringens svar været, at der ikke er noget at komme efter. Det fremgår også af regeringens skriftlige svar på Institutets rapport. Svaret er, at med undtagelse af et enkelt punkt er der ikke noget at komme efter.

Alligevel ser vi frem til regeringens mundtlige redegørelse. Vi håber i al beskedenhed, at der er noget at komme efter.

Besvarelse

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det korte svar på denne forespørgsel, der er stillet, er, at regeringen har gennemgået samtlige kritikpunkter i udredningen fra Institut for Menneskerettigheder, og at regeringen ikke har fundet anledning til yderligere initiativer.

Regeringen, Integrationsministeriets jurister og juristerne i Justitsministeriet er ikke enige i den kritik, der rejses. Vores vurdering er, at regeringens udlændingepolitik er den fornuftige, den rigtige, og at den ikke strider mod internationale konventioner. Det har tværtimod været regeringens politik hele vejen igennem, at internationale konventioner selvfølgelig skal overholdes.

Lad mig tage fat i nogle af de kritikpunkter, der er rejst, samt redegøre for regeringens afvisning:

Instituttet anfører, at udlændingelovens 24-års-regel sammenholdt med tilknytningskravet fører til krænkelser af retten til familieliv. Instituttet anfører bl.a., at reglen rammer en stor gruppe personer, som ikke er i risiko for tvangsægteskaber og ikke har problemer med integrationen.

Svaret til det er, at vi mener, at 24-års-reglen står i et rimeligt forhold til det formål at bekæmpe tvangsægteskaber, skabe et bedre grundlag for integrationen samt begrænse indvandring.

Der henvises til tal for 2001, som viser, at herboende unge under 24 år med anden etnisk baggrund end dansk i et meget stort omfang fandt en ægtefælle i udlandet. 70 pct. af dem, der i 2001 blev gift med en person bosat i udlandet og selv var mellem 18 og 24 år, havde en anden etnisk baggrund end dansk.

Instituttet anfører, at kravet om en økonomisk sikkerhedsstillelse på 50.000 kr. fører til krænkelser af retten til familieliv. Instituttet anfører bl.a., at reglen må antages at ramme en betydelig gruppe personer i lavtlønnede stillinger, som på trods af stærk arbejdsmarkedstilknytning ikke kan opfylde kravet om økonomisk sikkerhedsstillelse.

Regeringens svar er, at vi mener, at det er et rimeligt krav, og at midlet også står mål med det, vi ønsker at opnå. Det drejer sig om en udgift om måneden på mindre end 150 kr. Det mener vi ikke rammer, som Instituttet siger, en betydelig gruppe personer i lavtlønnede stillinger. Vi synes, det er rimeligt at stille et krav om en